

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á contá de 16 números.

EL SEÑÓ NICOLAU.

S'altre diassa de pagès, vòl dí que ja fa més de deu ò dotze anys, morí de veyesa un bòn subjècte que si no hagués nascut tan primerench seria estat un d'es nòstro grèmi, y per ventura hauria escrit qualche covèrbo per L'IGNORANCIA. Y no es à dí que fòs molt lletrut, ni s'hagués cremat sas cèyes estodiant, ni hagués premut tota la vida per trèure such d'es sèu cervell, qu'axò no es necessari per fé es mossatge d'aquest ofici: y sinò qu'heu digan tantas dotzenas d'escritoretjos d'avuy en dia que fan gazetillas y articles de tot lo que saben, y de moltras més còses que no enténan.

Era aquest subjècte bastant conegut p'es nòm del señó Nicolau, y ningú, per sèbre de qui's parlava, havia menesté que li afègissen es llinatge. Vivía amb una germana séua fadrina veyarda, menjavan y bevian de sas rendas d'algunes casetas y d'un lloquet aquí hont passavan s'estiu. Lo qu'el distingia d'ets altres hòmos, lo que en cèrta manera formava es sèu caracte, lo que diriam si no fossem axí còm som, gracias à Déu, uns ignorants de gruix de rey, constituia sa séua idiosincracia, era una afició particulá à n'es jòchs de paraulas. Cercava es móts qui s'assemblan ò qui ténen diferents significats, y sense massa esforços en trobava à balquena y els ajuntava dins una mateixa frase, y deya qu'aquesta casta de casaments es tant més bònica còm ménos s'atañen es qui los contrèuen.

Però en el sènt matrimòni li tenia una aversió tan infundada còm pòch cristiana. Deya que qui creu qu'es una pesada creu la se carrega p'es gust de passá disguts, y que qui no'u creu no peca, però d'esperència en té pòca. Y es que quant era jovenòt una germana séua més petita se casá amb un tal Pere Quart, y éll no hey venia molt bé, perque prevèya que tendrian misèria en gran y fam à la menuda. Ademés li era

antipátich sense sèbre es perque, y sempre que l'anomenava li deya *el Rey d'es puñalet*. Després duguèren plèt es dos cuñats per matèria d'interessos, y el señó Nicolau parlant d'es sèu procuradó sempre deya:

—N'Escafi, es ca fi.

Es cap derré se componguèren y féran s'amistat, y quant sa germana casada després de tres mascles seguits tengué un Nicolauet, éll esclamá:

—¡Quart, Quart! Aquest será es méu hereu.

Quant sabia de qualcuna qui havia viscut massa librement y à la fi s'era casada, solia dí:

—Aquesta s'es fèta casta per fé casta, y d'aquesta casta de matrimònis no'n pòt sortí rès de hò.

D'una señoreta forastera que duya molta rusca, y se casá amb un véy bastant acomodat, y per escusarsé y dissimulá es motiu de sa séua elecció deya: *que lo habia hecho por puro cariño, para obedecer á los impulsos de su corazon*; el señó Nicolau, fént sa mitja, deya:

—Aquesta señora no ha estodiat per metgessa, no sab d'anatomía.

Y si li responian, ¿perqu'heu diu? contestava:

—Perqu'ha fèt *de las tripas corazon*.

Encara que no hagués rebut es seté Sagrement era de bòn cò y molt cariños amb ets infants y s'entretenia amb élls y los enseñava qualcun d'es séus ditxos, y tot s'alegrava y feya una bòn raiya quant els ho sentia repetí, còm si es pòbres nins los haguéssen improvisats. Qualque hòrabaixa si li quèya p'es dret anava à passá una estóna à ca mèstre Damiá Sureda, d'ofici sabaté qui s'havia casat amb una jova ja granadeta, qu'havia estat molts d'anys per criada à ca'l señó Nicolau.

—¿Còm va, Juana María? (deya à sa mestressa.) ¿que fan es téus infants?

Y ella li mostrava sa petita que tendria uns cinch anys, y éll esclamava:

—Capso, capso, na Suradeta ja es suradeta.

Y girantsé à sa nina li preguntava:

—¿Encara no sabrias fé sa voreta à un mocadó?

Y sa nina responia:

—Ja'm basta sèbre fé basta.

—Y tú, Damianet, (deya à n'es nin qu'en tenia pròp de sèt.) ¿Còm estam de *palotes*? ¿Que no has escrit avuy?

—Ja'n ténc sa plana plèna, (responia es nin.)

Y éll continuava:

—Vamos, ja sabs que val més cèra que ceròl. ¿Qu'has d'essé en essé gran?

Y es nin amb molta de formalidat contestava:

—Seré Ceré.

En Nicolauet, ò per milló dí es quart Quart, perque may li caygué aquest nòm, cresqué y se véu gran, còm succeyeix à tots es nins qu'arriban à bòn pòrt, y amb el témps posá una botiguetta de pastisseria, ahont venia rollets y pastissos, robòls y formatjadas, de tant en tant qualche tortada de fuys y sobre tot quartos que los sabia fé molt bòn. El señó Nicolau qu'era tant llépol còm pòch gastadó, creguent qu'es sèu futur hereu n'hi enviaria à tota ultransa, tot satisfèt esclamava:

—Ara estauviaré es méus *cuartos*, perque jò'm dexaria fé quartos per atapirmé de quartos fins à tocarmé amb so dit. Jò som franch y assegur qu'es bòn menja, y milló si es de franch.

Per devés l'any vint y sèt ò vuyt es mallorquins generalment deyan suave en el perfum de sas ròsas, violetas y altrás flòrs. Un diumenge, que feya un sòl qui torrava, y s'ayre parexia es baf d'una fornal, el señó Nicolau se topá amb un de la séua tayfa, qui tot enllestí y plè de pomada s'en anava à missa, y el saludá diguentlí:

—¿Què no suau, Suau?

Y en seguida, arrufant es nàs còm un qui ensuma, esclamá:

—¡Quina oloreta! ¡Qu'es de suau!

En aquell témps funcionava en es nòstro teatro una de sas primeras compaños d'òpera en qu'hey havia un baix *profundo*, un hòmo molt alt y gruixat, amb un pit de ferro y una garmella còm una trompa d'òrga. Tenia una veu de molta estensió, etzecutava molt y es séus partidaris l'aplaudian. Altres, y entre aquests el señó Nicolau,

trobavan qu'era aspre y desafinada, y deyan qu'ascorxava sas oreyas y que allò era un tòro que bramulava en llòch de cantà. Un vespre acabant es *D'un-que in vano* va esclafi una tempestat de *bravos* y aplausos, y el señó Nicolau, qu'havia cedit à sa curiositat, se girà en es qui ocupava sa lluneta d'es costat y li digué:

—¿No sé perquè no han d'aplaudir en bòn mallorquí? ¿perquè no han de cridà: brau, brau?

D'aquests dos fets es podria deduhí qu'el señó Nicolau fonch un precursor des catalanistas.

Aquesta afició exagerada á sas figuras de paraula, còm diria un estudiant de retòrica, era amb éll una mania que moltes vegadas tocava sa retxa d'es mal gust: porque es móts cercats y duyts p'es cabeyas ò descobrian s'afectació, ò no espressavan bé es concèptes ò s'ajustavan tan malament còm es mòbles y vasas de pacotilla trabayadas à escarada per un fusté grollé. Si éll s'en temia deya qu'erant matrimoni mal avenguts, y no usava més aquells ditzos ni los guardava en es seu repertòri, y si qualcú los hi recordava, deya:

—No'm tòquis aquest punt, axò va sè un punt escapat.

Tenia amb éll un pageset porque el servís, y d'aquest no podian dí que fós un trempallamps, ni viu còm una centella: no s'atropellava may, s'agradava de posá es pèus plans y de fè sas còsas amb molta de poxensa, y es señó à totas hòras li estava diguent:

—¡Ramonet! remanet.

Anava vestit à la ciutadana y duya una gorreta de paño amb un galonet de plata que en aquell témps li deyan un *pastau*. Succehí un dia qu'una señora veynada pujá à fè una visita à sa germana fadrina del señó Nicolau. Tocá à sa porta, en Ramonet aná à obrirli y no's llevá sa gorra. Es señó qui heu vèu digué à sa visita:

—Perdon, señora, aquest atlòt té gorradura.

—¿Còm? ¿gorradura es més de Jané y fá un fret qui pèla?

—Vuy dí que sa séua gorra es dura y mala de manetjá, per axò li dura massa témps demunt es cap y no la se lleva quant es hòra.

S'arrendadó d'es seu lloquet era un tal Garcías, y may li duya un paneret de figas, de nòus ò de rêm qu'èll no digués:

—Gracias, Gracias.

Duya aquest una questió molt entremeliada amb un parent seu, y el señó Nicolau qu'era molt amich de sa pau y concòrdia entre es cristians, maldament no fossen prínceps, li deya sempre:

—Gracias, componeuvós. Val més com-postura magra que sentència grassa: à n'ets esplèts los se menjan es plèts.

Qualque vegada es seus covèrbos li sortian en vèrs sensa qu'èll heu fés apòsta. Un dematí qu'era à n'es seu

lloquet casi es mateix témps arribàren à ca-séua es Vicari per parlá amb éll y un pagès per vendrerli un gerricó de llet. Al entretant tocàren *Sanctus* à la par-ròquia: es Vicari s'axéca, se lleva es barret, y segons sa costum d'es capellans comensa:

—*Gloria in excelsis Deo.*

El señó Nicolau totduna l'atura y li diu:

—Señó Vicari,
Ja qu'es aquí
Pòt resá es Crèdo
En mallorquí
Qu'aquest lleté
No sab llatí.

Era el señó Nicolau hòmo religiós; de bònas costums y de sanas ideás: era tot de la Mercè, y sabia sas trescas d'es convent còm sas de ca-séua y estava enterat d'ets assuntos interiós còm si pertenesqués à n'aquella comunitat. Y amb axò no hey ha qu'estrafiaró, perqu'era germá pròpi del Pare Pere, s'organista. Es dos s'estimavan molt, y casi cada dia ò's frare anava à veure es seculá ò's seculá anava à veure es frare. Un dia qu'à n'aquest li regalaren una dotzena de paròts, d'aquells qu'es diuen d'aygo y es fònen dins sa boca, el señó Nicolau en prengué uns quants, y s'en aná cap à ca-séua, deixant es germá que devant sa taula d'escriure y amb so guinavet d'es trempa-plomas en parava dos ò tres per tastarlós. Encara no era una quinzena de passas lluny de sa portaria quant se topá amb un conegut que li fèu sa pregunta de rutina:

—¿Qu'hey ha de nòu p'el mon?

Y éll totduna contestá:

—Jò no sé rès, sinó qu'ara
El Pare Pere pèra pára.

Pòchs mesos ántes de que fossen esclaustrats es Mercenaris havian d'elegí nòu Comanadó. Ets ánimos anavan urugats, perqu'es pretendents, qui podian concèbre esperansas, eran dos, y encara no's sabia quin treuria sa llarga. El señó Nicolau hey prenía tant d'interés còm si éll també hagués de doná es seu vòt, y un vespre dins sa cella d'es seu germá, qui estava amb uns quants d'es seu partit, parlant baixet els ha deya:

—El Pare Manera de cap manera. No es frare si nó gramanera, y ningú tendrà hò amb éll més qu'es de sa séua cassoleta. Però el Pare Sastre es un bòn sastre qui coneix es paño. Ha lletgit molt, sab molt, y es un calaix de sastre. Sempre ha observat la retgla, y es més rècta qu'un retgla. No es còm sa méua germana qu'ha fèt parts y Quarts, y encara que sia de la Mercè, no tendrà tú ni vòssa-mercè.

Encara podriam contarné d'altres; però basta aquest enfilay de covèrbos per doná una ideá de lo qu'erant es fruyts de s'ingèni y de sa particulá afició del señó Nicolau.

ENRICH RÒCH.

CRITICA.

En es Born, còm à tres fures,
Plènes de mil postissures,
S'aflan entre sa gènt
Tres *polles* endiumenjades,
No sé si les heu notades;
Y després qu'están cansades
Al punt les veuren seguent
Y criticant à tot déu
Amb desvergoña y ben fòrt.
Aquestes que vos recòrt
Son còm es nats à Sineu....

Una esclama:—Vat' aquí
En Ximet es *Maniquí*
Que s'atlòta li fa fé,
Conversant amb un moreno,
De ca nenell, de sereno;
Sufreix còm un *Nazareno*
Per *zelos* des seu guerré,
Patint ben molt es còr seu
Perqu'está del tot *chiflat*.—
Moltíssim l'han murmurat
Ses atlòtes de Sineu.

—Mira aquell qu'está de prim
Ja no'n pòden fé sahim.
—Es es *Tisich*.—No'l conéch.
—¿Pepeta que sabs rès d'èll?
—Que té ben gròga sa péll.
Qu'à Madrit longué es cervell
Es sarró y vá quedá sèch,
Perque tragué tot es lléu
Darrera una bailarina.—
Bé li aficàren s'espina
Ses atlòtes de Sineu.

—Mirau, mirau sa *Boleta*
Tan redona, tan grasseta,
Qu'es còm un mascle acabat.
—Sa *familia Xochi* passa
Gròga còm sa carabassa.
—Jès: mira es *Papé d'estrassa*,
Segú que molt ha guaïnat
D'es que perdé tot lo seu,
Y molt més sènt corredó.—
Y següan fènt sermó
Ses atlòtes de Sineu.

—Ara passa *Dòn Garrit*
Que d'es qu'ha estat à Madrit
No sab parlá es mallorquí;
Que s'empòlva y s'enfarina
Còm si fós una fadrina,
Y rès à la mallorquina
Tròba condret y gèns fí.
Sòls fá de Pere Mateu
Conversant sense capell.—
Bé li llevàren sa péll
Ses atlòtes de Sineu.

—Mira tú que vé sa *Mòda*
Que fá molt de témps que ròda
Y no'n pòt agafá cap,
Va plèna de perfalans,
Capellet y diamants,
Quedarà per vestí Sants
A no sè que qualcú atrap
Que s'hi cás; còm Don Mateu
P'es seus vint y cinch mil duros.—
Critican aquests apuros
Ses atlòtes de Sineu.

Si avuy à moltes de polles
Que se passetjan sodolles
De vanidat y de fums,
De pintura y de pasteta,
Les féssin fé una calseta
O agafá sa granereta
O també apareyá els llums,
No'n sabrian. ¡Ay Déu meu!
Y demá s'hi pòden veure:
Es segú; no heu deuen creure
Ses atlòtes de Sineu.

UN FERIT D'ALA.

¡Mirau jò que no pensava
Amb apuntarmè à sa llista!
Per altre part, pas revista
Y sòls à mí me dexava.
Si'n descuyt ja no quedava
Sa candela à conta méu:
Creysmè, no som de Sineu,
Y bé'n mir y tòch s'esquena
Jéps d'altri veitx à balquena,
Però no me veitx es méu.

SEN GURRIÓ.

QUE 'T COMPR QUI NO 'T CONEIX.

Un pagès d'aquells d'en témps primé tenia un ase, que li feya molt bon servici, y havent vengut amb éll una vegada à Ciutat, dos estodians d'aquells que may saben quina l'han de fé tractàren de robarli s'animal oreut; y mirau de quin mèdi se valguèren per lográ es seu pervers intént. Esperàren qu'es pagès s'en tornás cap à la vila y el seguiren darrera, darrera. Ell duya es cabestre demunt es còll y caminava à pòch, à pòch. molt pensatiu. Un d'es dos quant cregué qu'era hòra, s'en aná de puntes y llevá es cabestre à s'ase amb molt de disimulo posantlosé à demunt es seu cap, méntres que s'altre el s'en duya per un camí de l'esquerra, y es que feya d'ase y l'amo seguiren per avall. Al entretant es pagès se cansá y per posarsi à demunt, se girá, però quant va veure s'hòmo se vá quedá amb un pam de boca méntres es lladre cridava:

—¡Misericòrdia, teniu pietat de mí!
—Espliquem aquest mistèri, (digué es pagès.)

—Jò era un hòmo que va cometre un pecat molt gròs y per axò el Bòn-Jesús me comdemná à viure sis anys en figura d'ase y fé ses feynes pròpies d'aquest animal. Ara fa deu minuts qu'he acabat es termini y me torn trobá hòmo; si'm volia doná sa llibertat jò vos ho agrahiria molt.

—Ja la't don. Veten y alèrta mosques, sies bon atlòt.

—Gracies. Adios.

Es pagès pensava y deya:

—No ténch altre remey més que torná à Ciutat à comprá un altre ase.

Vaja una pasada; méntres qu'es lladre ja era partit, à cercá es seu compañero que ja li havia llevat ses beases y l'havia duyt à vendre.

Totduna qu'es pagès arribá vá veure es seu ase que quant el conegué se posá à bramá, al témps que s'altre estodiant li deya que ley comprás. Però es pagès allunhantsen li deya:

—¡Ja l'has tornada fé! ¿Tant prést? Que't compr qui no't coneix, que no vuy jò durmen un altre xasco.

J. B.

ADAGIS PAGESOS DES MES D'OCTUBRE.

Finit es Setembre, ses perdius son fètes.

Pagès que no frissa, ses rates el zisan.
Sant Lluch, nésples palluch.

Quant à les sis fa fosca, mòr sa mosca.
Per Sant Simó, mòr sa mosca y es moscó.

XEREMIADES.

Sabem que sa fatxada de sa Diputació, qu'encara té es caracte de presó que abans era, ha d'essè transformada amb aquell gust que reclama un edifici de sa séua importància y situació y que per aquest fi s'en aná fóra Mallorca s'Arquitecto provincial. Sabem també qu'axò está acordat per sa Corporació y que no es cap secret còm algú ha volgut suposá, y aplaudim de tot cò que se fassa una còsa bona y digna per doná exemple à n'ets altres. Ja es hòra de que ses nòstres construccions se fassan amb aquella decència y gust que reclama sa nòstra important capital y acabem de veure aquestes fatxades llikes que pareixan picades amb un mateix patró.

Es poetas mallorquins han rebut una atenta invitació per assistí à sa Romeria d'els lletrats catalans à Montserrat, més ses cartes invitatòries han arribat tard perqu'han vengut amb so corrèu del dia 15. Per aquest motiu no pòden assistí à sa festa, amb molt de sentiment per alguns.

Es diaris d'aquesta població fá un parey de dies que demanan còm es pá, que se duga à efecte s'*ensanche* des carré d'en Cireròl.

S'Ajuntament que li agrada fé favó al comú, escampa pédra per aquella vía còm que dí: «No vos esplayareu la vista però caureu pròp.

Lo que no vá en llágrimes va en jamechs.

—¡Ja! ¡Ja! No't canses. Ses còses de Palacio, van despacio.

—Però, hòmo. Després de tant de témps, y encara no han partit cap diploma de lo d'*En Calderon*; ni han imprès ses composicions premiades en aquell *Certámen*.

—¡Ja: Ja! Ja arribará s'hòra.

—Y encara tampòch han donat conta d'es prèmis de s'Esposició. Sòls vérem un dia un punt escapat d'es sabatès que'n donàren p'es conducte que no era regulá.

—No't canses. A Mallorca es témps mos basta per tot.

—¿Y es dictámen de sa Comissió de ses aygos brutes des Portitxòl? ¿Qu'esperan donarló à s'estiu qui vé, quant tothòm se tornarà posá en remuy?

—Tén un poquet de paciència, que hey ha més dies que llangonises.

—¿Y sa *Memòria* d'aygos nètes, que per Barcelona tothòm ja sap lo que diu y fins y tot ja vénen catalans per estodiá aquest assumto, aprofitant ses noticies que dona aquella *Memòria* y nòltros encare ni sabem que diu, ni si está aprovada p'es Jurat, ni de qui és?

—Déxa fé, hòmo. *Todo se andará*, dihuen es forastés.

—Però de totes aquestes còses convé donarné un pòch de satisfacció à n'es públich, qu'es es primé enteressat en que sa còsa pública marx y pás en devant,

—Però tú; no has de pèdre de vista que som à Mallorca y que tothòm no té es gèni tan rebent còm tú que còm à bon fíy de catalá téns sa sanch que't bull

Es *Conservatòri* no's descuyda y dimars va doná una pròva de qu'aquest estiu passat no s'ha olvidat de que ses vetlades d'hivèrn tornarian. Li agrahim s'atenció de convidarmós.

Quant comensàren sa nòva fatxada de La Seu heu fèren sense mirá si es paño de s'adob era des mateix coló de sa péssa. Ara han comensat dos torrens y han baratat altre vegada de ròba perque los fan d'altre gust que no té sa fatxada.

Vamos, no diguem qu'enguañy no sia un bon any, y de despatx.

A ses delicades mòstres des portals de sa Llònja hey hem vist còrdes fermades que van à pará à un balcó. Ara ja no son es carabineros, son es mateixos veynats es qui no'l respectan.

Estám pe s' idèa de qu' es saló des *Círculo* se il-lumin amb llum *cenital*, majorment donant moltes vegades funcions de dia en ses temporades apropòsit. Aquesta llum favoreix molt ses atòtes y les fá essè més guapes; per lo mateix creym que basta qu' elles heu vulgan perque se fassa.

**

Voldriam sèbre qui mos llogaria ses ruines des carré de s' Aygo per compòndre un *Betlèm* al viu enguañy que esperám que sian hònes del tot ses fires de Sant Tomás. ¡Vendria tan bé aquest espectacle per mostrá à n' es pagesos de ses fires!

EPIGRAMA.

—¿Que volecu café, el Sen Reix?
—Jò no'n prèncn may, no seño:
¿Y em diria per favó,
Es café perquè serveix?
—Per fé pahí. —¿Cas extrañy!
—¿Que 'n volecu? —No, ¡recotrada!
Voldria que sa panxada
Me durás per tot sol any.

X.

COVERBOS.

Hey havia un sabaté tartamús tan avaro, que s'estoviava de tot quant poria, hasta de pastá.

Un dia, no poguént está més sense pastá sentí es forné que deya:

—¡¡¡Pastaaaaau!!!

Cridá es forné y li digué qu'à ca-séua havian de pastá, y que volia es pa ben cuyt.

Cridá una germana séua, y li digué que pastás, qu' éll ja heu havia dit à n' es forné.

Sa germana pastá y dugué sa pòst à n' es forn.

Es forné quant trobá qu'estava bé per menjá, li digué que ja estava cuyt.

—No, (digué sa germana des tartamús,) es méu germá el vòl ben cuyt, ja vos avisaré en essè hòra de trèurel.

Sa germana se descuydá d' avisá es forné, y quant se temé, es pá vá está tot cremat.

Quant arribá à ca-séua, veent es tartamús es pá d'aquella manera, esclamá:
—Ja... va bé azi; pá.... quemat, co... ca quemada, fey.... na padduda y.... tot paddut; re.... es hò pet menzá.

**

Un mariné sòllerich, s'en aná à confessá y es confés li digué:

—¿Sabs sa Doctrina cristiana?

—Si pare.

—Meëm, digués: ¿Quantes còses son

necessaries per salvarsè?

—Quatre.

—¿Quines son?

—Calma de vént; bunansa de mar; essè pròp de tèrra, y sèbre nadá.

—¿Per amor de Déu! (exclamá es confés espantat), y qui t'ha mostrat aquesta Doctrina?

—¿Foy! (contestá es mariné tot tranquil), es patró de bordu una vegada ke casi mos negavam.

**

Una vegada à una carretera de Sòlle, dos Civils trobàren un caxó de tabach, véren un carraté y ja son parlits encalsantlò per veure si era éll. Devés cent passes antes d' arribarli li cridàren perque s'aturás, però éll més sèrio qu' una patata y més retgirat qu' un cuch pensant qu' el volian matá, no s'aturava de fé fé via à n' es mul.

Un pòch més envant es mul travela y cau; es Civils m' agáfan es carreté, y el s'en duen à n' es Tribunal. Es Jutge quant el vé li pregunta:

—¿Perque no vos heu volgut aturá quant aquests señós vos cridavan?

—Señó Jutge (respongué es sòllerich) jò sé ben cert ke me deven havè ekivukat perke era es mul y no jò ke kurría. Y d'aquesta manera s'en va escapá.

**

Li mostravan à un ninet de sis anys un germanet séu acabat de néxa.

—¿Oh! (exclamá es ninet); ¡pobret que d'aviat s'ha quedat calvo!

**

Un moliné sòllerich, un dia que tenia una embafada de blat dins es molí, passava per devant una casa que li davan es mòltre, y sa madòna, que ja havia acabat es pá, quant el va veure li digué:

—Tòni, nòltros no tenim gèns de pá.

—Ydò, feys sopes, (lí contestá.)

Y arriant sa soméra, ja li va havè estret tot rebènt per avall.

**

A una casa hey havia reunió y un d' es circunstants vé passá un Extra-munió, y va dí:

—¿Sabeu de qui es aquesta Extra-munió?

—No; ¿meëm per hont va?

—Per Cort....

—¿Ah!... ydò, digau qu' es de s' Ajuntament qu' está per badayá.

**

Una nineta de pòchs anys estava lletgint un *Epítome* d' Historia Sagrada. De seguida déxa es llibre y pregunta à sa mare:

—¿Per qu' es que'l Bon-Jesús quant va ressocità se va aparexa primé à unes quantes dònnes?

—Perqu' axí s'escampás més aviat sa noticia.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—¿Maquet te remir y may me cans de mirarté.
SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha unes.
2. En que té mòlles.
3. En que n' hi ha que ténen còua
4. En que ténen clòsca.
QUADRAT.....—Barra-Aferr-Remó-Arrom.
FUGA.....—Tothòm té y Sant Juan té es xòt.
ENDEVINAYA.....—Un plat.

GEROGLIFICH.

† K : IA kilo Ada † I † D
L S. t R I mon I

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una mata à una possessió?
2. ¿Y unes sabates à un picapedré?
3. ¿Y un picapedré à un carnicé?
4. ¿Y un magatzem de farina à un cotxo?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que fa es méu cosí soldat; sa 2.ª, lo que té un hòmo robust; sa 3.ª, lo que diuen ets andalusos quant s'enquantren; sa 4.ª, lo que té sa méua *morena*; sa 5.ª, lo que estich jò, y sa 6.ª, una lletra.

UN ESTODIANT.

PREGUNTES.

- 1.ª ¿Qu' es lo que tòca sense tení mans y corre sense tení pèus?
- 2.ª ¿Qu' es lo més difícil?
- 3.ª ¿Qu' es lo qu' es déxa cremá per guardá un secret?

CASTAÑOLERA.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .O .O. .UA.. .O. .O .O. .UA.. .O.
UN AMICH MÉU.

ENDEVINAYA.

Dins convént real están
Tancades mònjes hermoses
Y cada any es més d' Octubre
S'òbri es convént... Fujan totes.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

S. D. J. V. (València).—Hem rebut es núm. 1 des *Bolletí* y acceptam es camvi, donantli les gracies p' es seus hòns oferiments. Mani sempre de nòltros y es nòstro periòdich. Sobre lo que mos demana sabem que s'está constituhint sa Societat.

22 OCTUBRE DE 1881
Estampa d' En Pere J. Gelabert.